Nyhetsbrev januar 2010

Bildene fra Haiti har den siste måneden har sjokket oss, både omfanget av katastrofen og enkelt skjebnene. Dessverre kan ingenting lindre savnet etter de mange som har allerede har mistet livene sine. Dette handler om mennesker, om familier, om barn uten mor og far – nå handler det om å hjelpe, reise opp og gi en ny fremtid. Noen ganger kan det se vanskelig ut, men vi vet at det nytter.

Dette nyhetsbrevet har vi valgt å skrive om mennesker her ute – om skjebner, ikke så mye om arbeidet i Tondo. Neste gang bringer vi mye stoff fra Happyland, hvor vi akkurat nå utvider arbeidet ytterligere.

Historien om Norma og Elvis

Angono: *Fra tragedie til bryllup og mye der i mellom*

Foto: Mye har endret seg i livene til Norma og Elvis, nå satser de på Jesus og fremtiden. Her sammen med to av barna sine under vielsen i det nye huset.

Vi møtte Norma og Elvis midt oppe i en utfattelig tragedie, rett etter tyfonen Ondoy. Sist uke giftet de seg etter 14 år som samboere, noen dager før flyttet de inn i huset 4P har reist for dem. De har fått seg Bibler, og gitt livene sine til Gud. Mel og Daniel som har fulgt dem i flere måneder, har blitt

deres beste venner. Nå begynner arbeidet med å etablere dem i en god menighet, den jobben påtar Mel og Daniel seg med største glede.

Den skjebnesvangre dagen
Det er noen måneder siden livet snudde brått for den store familien i det lille huset ved det ruvende treet nede i skråningen. Barna satt og gjorde lekser da de plutselig hørte en rar kraftig lyd - et øyeblikk senere var huset knust til pinneved og to av barna borte.

Foto: Såre minner fra en tid som var, i dette området sto en gang huset til Norma, Elvis og de seks flotte barna. Nå er det bare skoene som vitner om at de tre søsknene en gang hadde en 14 år gammel storebror og to andre søstre.

Mamma satt låst fast av jordmasser og hørte så vidt skrikene fra to av barna som var dekket av gjørme og fortvilet kjempet for livene sine. Mens skrikene stilnet hen, var hun selv helt ute av stand til å hjelpe dem. En annen av jentene hadde fått en gjenstand presset inn gjennom foten og hadde voldsomme smerter.

Pappa løp i panikk opp på veien for å finne noen som kunne hjelpe ham å redde barna sine. Når de kom tilbake var det for sent, to av dem var allerede døde. Den tredje jenten kjempet for livet og foreldrene fikk omsider brakt henne til sykehuset. Her nektet legene å behandle henne før han la 5 000P på bordet. Som en fattig håndverker hadde han ingen mulighet til å betale et slikt beløp.

Fortvilet løp han fra dør til dør for ”å låne” penger. Etter flere timer med fenetrisk innsats hadde han endelig fått tak i de 5000 P som trengtes for å starte behandlingen. Tilbake på sykehuset opplevde han enda et mareritt, det var for sent – tiden hadde løpt fra ham. I løpet av noen timer mistet han det tredje barnet sitt. Fullstendig knust og helt ute av kontroll løp han omkring på sykehuset og slo etter hver lege han møtte.

Da mørket var som mørkest
Nå ønsket han bare en eneste ting her i livet – la meg få dø, jeg makter ikke å leve lengre! De påfølgende ukene var grusomme og ikke lenge etter dukket nye ting opp. Katolske naboer besøkte dem for å fortelle dem at de så åndene til barna i området der huset deres en gang sto. ”Fordi dere

ikke har brent nok lys for barna deres svever åndene deres hvileløst omkring, og de kommer til å gå til helvete". Vondt ble til noe enda verre, og mørket om mulig enda dypere. Baptist pastoren dukket opp og fortalte dem at Gud hadde tatt barna fra dem fordi han var gipsstøper og lagde Maria skulpturer som han solgte. "Gud hater det du holder på med", bebreidet han. Heldigvis dukket 4P, Mel og Daniel opp og brakte lys og evangelium inn i hverdagen deres. Begge syslet da med tanken på å ta livene sine, men Gud hadde en annen plan. Fra da av begynte det langsomt å gå oppover igjen.

Livet er verd å leve igjen!

Foto: Her er venner, gjester og folkene som har jobbet med dette prosjektet, samlet til litt bryllups mat foran det nye huset. Livet har tatt en ny vending for Norma og Elvis, og barna deres fryder seg både over nytt hus og at mamma og pappa nå har giftet seg. Den kjekke karen foran til høyre er pastor Herbie.

Noen ganger tar det mye tid å få mennesker på fote igjen. Det er langt fra tilstrekkelig å gi litt hjelp, et klapp på skulderen og så haste videre. Vi har brukt måneder sammen med denne familien, fordi det ikke var noen til å ta hånd om dem og fordi de var i ferd med å gå til grunne som familie. I våre hjerter ønsket vi å se dem reist opp igjen og hjulpet til en ny start i livet. Huset som skulle være ferdig til jul ble forsinket, men er endelig ferdig. Familien har flyttet inn og vi var nettopp til stede i bryllupet som var lagt til det nye huset. Pastor Herbie sto for vielsen – han er jo bare helt Mega bra!

De har overtatt huset, vi har klemt hverandre, utrykt takknemlighet og ønsket hverandre alt godt - det ble noen gledestårer. Vi holder kontakten videre og følger dem opp, men for 4P sin del er det meste av oppdraget i Angono nå over. Vi er veldig takknemlige for det vi har fått være med på og vet at Gud har en herlig plan for denne familien!

De hjemløse gamle – "uteliggerne".

Tondo: *Søndagsbesøk i Home of Mercy*

Jeg har litt vanskelig for å holde meg unna, det er så herlig å være sammen med disse gamle menneskene. Derfor setter jeg meg i bilen og kjører hele veien ned til Tondo, etter lunsj søndag ettermiddag. Home of Mercy er åpent i flere timer og de gamle siger inn utover ettermiddagen.

Denne gangen var opptil 13 av dem samlet på en gang i løpet av den timen jeg var der. En av de gamle har hatt hjerneslag og måtte hentes og kjøres dit fordi han var fullstendig utslitt.

Foto: Et fornøyelig bilde :-). 87 år gamle Josefine har også kommet seg inn i Home of Mercy for dusj og mat. Hun bor i et plankeskur ute bak søppelfyllingen i Tondo, helt nede ved sjøen. I bakgrunnen en av de andre "entannede" søstrene. Skjønnheten lenge leve – visst er de vakre!

Som naturlig er liker vi å hjelpe barn og unge, de representerer selve fremtiden. Det er et stort utbud av organisasjoner her på Filippinene som jobber med gatebarn. Det finnes da også mange av dem, skjønt myndighetene "tar hånd om" stadig flere. I andre enden av livsløpskurven har vi de gamle som familiene har snudd ryggen til, eller som ikke har noen til å ta hånd om seg rett og slett fordi de selv kommer fra svært usle kår. Disse gamle skitne "skrukketrollene" vekker ikke den samme sympati i oss som søte små barneansikt, og det er heller ikke på langt nær så mange til å ta hånd om dem. Likevel er også de Guds yndlinger, som Han bare elsker å vise sin omsorg og kjærlighet til.

Helt siden vi begynte å jobbe i Tondo for halvannet år siden, har jeg drømt om at jeg en dag ville få være med å velsigne og ta hånd om disse gamle. Nå har vi åpnet "Home of Mercy" for dem og jeg bare elsker det jeg ser. Stadig flere av dem finner veien hit før møtet i New Life på søndagene. Å høre vitnesbyrdene til en del av dem kan få noen og enhver til å gråte. Aldri har noen tatt hånd om dem på denne måten før. Vi har kjøpt inn store bløte frotterhåndklær til og lar dem bruke godlukt så det kan kjennes langt borte i gata – akkurat det er veldig viktig ;-)))) For noen av dem vasker vi også klærne deres, de blir servert god mat og kjenner seg både elsket og satt pris på. Litt senere på dagen møter de opp i New Life Tondo og jubler og synger som aldri før. Vi opplever en veldig glede ved å gjøre dette for disse gamle, og kjenner at hjerteslagene i arbeidet kommer fra himmelen.

"Mirakelgutten"

Muntinlupa: *Alvorlige hodeskader bare "forsvant".*

Mel og familien hadde nettopp fått seg ny motorsykkel. Det var søndag og hele familien skulle i kirka – alle fire på en sykkel. Det var da alt gikk galt og pappa og mamma stod igjen mens motorsykkelen

hoppet ned av støtten og for av gårde med den ene gutten igjen på sykkelen. Et øyeblikk senere møtte et lite guttehode knallhard betong.

Foto: Det er lett å se at denne gutten er en skikkelig liten luring. Nå er han på farten igjen, for en tid siden var en rekke medisinske spesialister svært bekymret for fremtiden hans.

Det var en fortvilet mamma som ringte oss nede fra Muntinlupa; ”Han spyr opp blod og er helt fjern. Kan dere hjelpe oss”? Vi bestemte oss for å flytte ham fra den svært middelmådige klinikken de hadde oppsøkt, til et skikkelig sykehus. CT - Skanningen og X- Ray bildene av hodet viste at han hadde et hull inn mot hjernen og at skallen var ødelagt i området omkring nesen. Det hele var i følge legene svært alvorlig!

Spesialistene på sykehuset samlet seg i flokker rundt sengen hans, og planleggingen av en operasjon var i full gang. En ting de ikke var klar over, var at mamma hadde helt andre planer. Hun begynte å ringe rundt til venner og bekjente for å få dem til å være med å be om at Gud måtte gripe inn slik at det aldri ble noen operasjon. Snart ba vi og befalte Guds kraft inn i den lille guttekroppen alle mann.

Dagen etter kjente en av legene seg manet til å gå ned å sjekke opp gutten en gang til før operasjonen, og til sin store forundring så det ut til at komplikasjonene i skallen var borte. Andre spesialister dukket snart opp og det ble gjort klar for en ny runde med X-Rays. Øynene ble store da de fikk røntgen bildene, de viste nemlig at alle skadene var borte vekk! De fleste legene var helt forundret men takknemlige over det som hadde skjedd, men en av dem nektet å skrive gutten ut fra sykehuset fordi han mente at slike ting ”skjer bare ikke”;-0

I dag er lille Danimhel igjen på farten, han er ute av sykehuset og har mye å henge fingrene i – både høyt og lavt. Vitnesbyrdet om hva Gud gjorde for dem denne dagen har spredd seg og vakt både glede og forundring.

Over 600 julegaver brakte mye glede

Tondo, Quezon: *Aldri før har vi delt ut så mange julegaver som denne jula*

Denne julen delte vi ut mange flere julegaver enn det vi har gjort noen gang tidligere, og til mange mennesker vi aldri har vært i kontakt med før. De som lever under presenningene langs veiene og broene nede i Tondo, og som ingen bruker tid og krefter på. For dem ble dette er skikkelig løft i en jul helt uten høydepunkter.

Foto: "Everybodys birthday". En dag da alle forsøker å ha på sine beste klær, er rene og pene og fulle av godt humør. I dag er det tid for god mat og en skikkelig presang til alle.

De husløse gamle fikk også hver sin pose med mat, noe som frembrakte mange tannløse gledessmil. Dette er mildt sagt ikke "daglig kost" her nede i Tondo.

Fordi det i Happyland er så mange barn som ingen vet når er født, har vi hver jul en stor julefest som vi kaller **"Everybody's Birthday".** 300 feststemte barn fra Happyland kunne feste, spise og kose seg noen timer før de måtte tilbake til de gamle lagerbyggene. Med seg fikk de hver sin julegave fra 4P som også arrangerte denne festen sammen med New Life Tondo.

Noen av gavene nådde opp til Quezon City, hvor de 40 barna i et lite barnehjem fikk oppleve litt ekstra glede i jula. Også i den lille menigheten helt ute på Talim Island ble det litt ekstra julemat på bordet i år. Disse gavene ga vi til pastor Joey som brakte dem videre.

Det er alltid fantastisk å kunne gjøre litt ekstra for de fattige i jula, når vi selv har så mer enn nok.

Tusen takk til dere som var med og hjalp oss med disse gavene. Vi er svært takknemlige og vet at disse over 600 Julegavene ble til mye glede og velsignelse.

NY Førskole i Happyland

Tondo: *Først ID og så skolegang!*

30 forventningsfulle barn hadde funnet plassene sine i House of Mercy. Det var første skoledag og de var alle fulle av forventning. I denne lille skolestua kommer de til å skoleres frem til første skoledag i offentlig skole etter sommerferien. Da begynner den daglige skoletralten også for dem.

Foto: En nydelig liten jente fra Happyland hviler hodet sitt og ler. Første skoledag med ny flott pult og store romslige lokaler. Mat fikk de også; en pølsesnabb, litt egg og ris med Moringapulver. Matbudsjett, cirka 10P per elev.

Vi har Jade og en assistent på lærersiden, og har delt barna i to klasser. Det viser seg at barna fra slumområder og tilsvarende områder, ofte lærer tregere enn andre. Jade tror at dette skyldes mangelfull eller dårlig ernæring. Det kommer vi til å gjøre noe med, og gi barna en enkel frokost til å starte dagen og hjernen med. En annen ting er at små klasser øker innlæringen vesentlig. 15 elever i hver av de to klassene burde være helt ideelt.

House of Mercy lokalene gjør virkelig susen som skolelokale. Det ligger litt tett opp i hovedveien og vi trenger en skikkelig industrivifte for å skape mer luftsirkulasjon, men bort sett fra det så er det både lyst, stort og trivelig. Her er det cirka 100m3 til rådighet, men ikke alt brukes av forskolen.

Hjelpearbeiderliv i Manila

Alabang: *Tider av forandring*

Vi er midt inne i den prosessen det er å ha vært liten og skal begynne å bli stor, og det kjennes på mange områder – også personlig. Her har mange vært før oss, og jeg tror alle har opplevd det like ”ubekvemt”. Vi ber om visdom slike at alle ting vi gjør blir riktig – at vi er på rett sted i rett tid og med de rette menneskene. Vi trenger også en sterkere økonomi til å bære veksten!

Ellers er det veldig viktig for oss å trene teamet vårt til å bli mer og mer uavhengige av oss. Teamarbeid har derfor blitt en viktig del av arbeidet. Sist uke var vi samlet hjemme hos oss for å

utvikle arbeidet videre og legge planene fremover sammen. Disse samlingene kommer vi til å gjennomføre en gang i måneden.

Bjørg bruker mye tid på å bli ferdig med regnskapet for i fjor, Ingar på å komme i land nede i Valencia, og sammen legger vi planene for videre satsinger i 4P. Inn i mellom bobler evangeliet så kraftig i Ingar at det nesten flyter over, da drømmer han nok om å komme seg ut å forkynne litt :-)

Ellers kommer livene våre for det meste til å handle om å finne mennesker, hjelpe dem, reise dem opp og gi dem en fremtid. Vi kommer til å ta i bruk mange virkemidler, men dette er selve bunnlinja i livene våre. Det er da sannelig også noe som er verd å leve for.

Økonomi

Manila: *Arbeidet vokser.*

Vi brukte opp så godt som alle midlene vi fikk inn under flomkatastrofen til det disse pengene var samlet inn til og det er akkurat slik det skal være. Etter at bygge prosjektene våre i Rizal fjellene og Angono nå er gjennomført, reduserer vi innsatsen i dette området kraftig.

Vår utfordring er nå å utvikle arbeidet i Tondo og Happyland videre:

- **Mercy Teamene styrkes**. Det oppsøkende barmhjertighetsarbeidet er svært vellykket og til stor hjelp for menneskene i Happyland. Mel, vår "Field Coordinator", går nå inn i dette arbeidet for å være med å styrke det ytterligere. Hun kommer til å jobbe spesielt med prevensjon og med å trene mødrene til å ta vare på barna sine. Vi trenger en skikkelig mamma der nede, hvor mødrene yngler uhemmet.
- **Arbeidet med å gi barna ID fortsetter**. Størstedelen er av barna i Happyland er fortsatt uten identitet. Dette er en svært arbeids og resurskrevende prosess fordi mange barn og foreldre mangler alt av papirer.
- **Den Nye førskolen** i Happyland krever mer ressurser, og vi ansetter en ny assistent. Disse slumbarna får mat hver morning, fordi de fleste av dem kommer på skolen med tom mage.
- **Behovet for mat øker,** stadig flere barn og trengende familier får hjelp fra oss. Når det gjelder ris så kjøper vi et tonn om gangen, prisen er ca 4000 kr.
- **Behovet for medisiner øker**. Vi samarbeider nå med to leger i Tondo og UST sykehuset i Manila. De som er alvorlig syke og må innlegges bringer vi til UST, de andre behandler vi i Tondo. Det er 4P som står for mye av medisinene til disse pasientene, legene har ikke anledning til å bidra med dette, men tar seg av behandlingen. Medisinene kjøper vi på et stort grossist lager som leverer til sykehus og de store hjelpeorganisasjonene.

Denne gang er vi frimodige nok til å gi dere to kontonummer – et er vårt og det andre tilhører 4P For People. Hvis noen skulle av dere også skulle ville velsigne familien Åkerlund, så er dette nummeret.

Tusen takk til alle dere som står med oss i bønn og finanser. Vi trenger mye forbønn akkurat nå, så kjenner du deg ledet er det bare å henge på. Alle kan ikke være her ute selv, men alle har anledning til å være med på noe. Tusen takk til dere alle sammen :-)

4 P For People sitt kontonummer 3632 56 29589

Vårt personlige kontonummer 3624 13 21767

En stor klem fra oss i Manila :-))))

Bjørg, Ingar og Rebekka